

Előfizetési ár:

Éves évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 „
Egyedévre . . . 1 „

Bérmertelen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el. A kéziratok nem adtak vissza.

A nyílt-térben minden két hasábos garmondson díja 20 kr.

ZEMPLEN.

Vegyes tartalmu hetilap.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Hirdetési díj:

A hirdetéseknel minden egyes szó után 2 kr. fizetendő.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb föltételek alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás után kincstári illeték 30 kr.

Hol van hát a hiba?

Ha társadalmi életünk betegségeit, kinövéseit, a kórjelenések valóságos legióját el akarnók sorolni, ha azon nyavalyákra, melyek társadalmi életünk organumán folytonosan rágódnak, s mind határozottabb szinben kezdenek mutatkozni — ujjal akarnók mutatni: ha végre szándékunk volna feltalálni mindazon erős szerkeket, melyek alkalmazása mellett a gyökeres gyógyítást elérhetőnek, vagy legalább megközelíthetőnek vélénk: az okoskodások és érvek hosszú sorának szőnyegre hozatala végett igen korlátoltnak tartjuk lapunk szűk keretét.

Itt csak legközelebbi társas együttlétünket, az egymással való mindennapi érintkezést s az e tekintetbeni ferdeségeket kívánjuk — jöllehet csak halvány szinekkel is — megvilágosítani.

Azon kapocs, mely bennünket, mint az emberi társadalom önálló elemeit, mint egyéneket fűz össze avégből, hogy egy rendszeres, tömör, mondhatni phisikailag organikus egészet képezzünk: talán sohasem létezett lazultabb állapotban mint — ma.

Az egymástól különvált, elszigetelt s odiozus kaszt-jellegű csoportosulatok félrehúzásával találkozunk, fájdalom! minden lépten-nyomon. Ennek sajnos következménye aztán azon mind nagyobb mérvben feltűnő szétszakadás, a társadalmi organismus felbomlása, melynek kétségbeejtő léptekkel való növekedése következtében a helyett, hogy egy erős alapokon nyugvó összetartó egészre tömörülnénk: gyöngye ganimedessekké törpülünk mindannyian.

De hát nem is lehet ez máskép, ha figyelembe vesszük: hogy mily felületes gondolkozásból eredett, ambiciozus üres világnézetekkel, nevetséges tulesapongó rajongásokkal, száz alakban minden felől tornyosuló szeptikus elvekkel találkozunk korunkban! S különösen nem lehet máskép, ha tekintetbe vesszük azon majdnem minden irányban pusztán száanalomraméltó arrogantiából származó nézleteket, melyek törpeségük daczára is a legkirívóbb szinekben rajzolják elénk a társasélet kebelében divó kasztokat.

Ha látunk olyanokat, kik a művelt világ által örömmel felkarolt eszmék keresztülviteleért, szellemi erejüket mértlegre nem vetve, kitartással fáradoznak; kik a szellem diadalra emelésében keresik a társadalmi élet legjelentékenyebb rugóját: azokat egy másik elfogult tömeg a legtöbbször vak indiótáknak fogja nevezni. Ha látunk olyanokat, kik esekélyességük tudatában s helyzetüknél fogva, nem tarthatnak lépést azokkal, akikkel való amikálás talán vágyaiknak „netovábja“ volna; komikus fölsemmelés s nevetséges kiesülés burkába huzódva szeretik méltánytalan mérgöket elpalástolni. Ha látunk olyanokat, kiknek leginkább módjukban volna oda-hatni — mert az „anyag“ birtokukban van — hogy a sokfelé huzódó elemek egy solid egészszé alakuljanak: ezekből többnyire hiányzik a magasabb nemesebb emberi intenció; laza, lári-fári időtöltés, csillogó feltűnésekben keresik a hervadhatlan babért.

Több ilyen példákat hozhatnánk még fel illusztrációul,

melyek mint megannyi polypok rágódnak társas életünk testén, s melyek oly erős mérvben megvéknyitják azon kapcsot, mely bennünket egy társaságban összetart. De azt hisszük: megértett bennünket az olvasó, hogy gyöngye okoskodásunk mely irányban akart világítani.

Igen! hiányzik társadalmi életünkből az összetartás s mindenek felett egymás méltánylása. Korántsem jut eszünkbe soha, hogy a helyett mig széthuzzunk, közakarattal, vállvetve sietnénk bármely, társadalmi szempontból oly annyira szükséges eszmét keresztülvinni, érvényre emelni. Sőt ami óriás mérvben hátrányára van társadalmi életünknek, egy határozottan társadalmi szinű mulatságot sem tudunk anélkül létrehozni, hogy abból az odiozus kasztszerű jelleg ki ne üsse fogát. A hányan vagyunk: annyifelé huzzunk. Nem egyesekben, nem az egyes kasztokban (s ez a legnagyobb szerencsétlenség, hogy ilyenek igen számosan vannak), hanem mindnyájunkban, egyenkint és együttesen van a hiba! És ezt csak úgy lehetne lerontani — hogy egyéb kórjelt ne idézzünk — ha vállvetve igyekeznénk széthúyni a közöttünk chinai falként emelkedő választékot, közakarattal munkálkodnánk egymás nemesebb törekvései diadalra juttatásán; s ha egymásban az embert mint embertársat minden utógondolat nélkül s föltétlenül becsülnők.

F.

Petőfi Sándor emlékezete *).

A „sátoralja-ujhelyi ifusági kör“ által a nagy költő elestének 25-ik évfordulója alkalmából rendezett ünnepélyen felolvasta
Hornyay Kálmán.

Tisztelt hallgatók! Kevésszer éreztem magamat kisebbnek, esekélyebbnek, mint a jelen perczen, midőn arra vállalkozom, hogy ez alkalmosszerűség által követelt s rögtöni elhatározás folytán szülemlett fölolvastat tartsak Petőfi Sándor emlékének ünneplésére, s hogy az ő végtelen terekre és messze időkre terjedő dicsfényét szerény előadásom gyöngye árnyával emelni akarjam.

S én mégis vállalkozom néhány lelkemben megszólamló gondolatot önök előtt is ismételni, mert meg vagyok győződve, hogy itt nem az előadás minősége, de a jószándék jöhet csak tekintetbe, s valamint az „Úr“ előtt egyaránt kedves a gazdag és szegény imája, ugy az ő szellemének sem szolgáland esorbitására egy igénytelen tisztelőjének felé törő szava.

Különben is minél nagyobb az árnyék, annál jobban előtűnik mellette a fény . . . Enyém a gyarlóság, övé legyen a dicsőség!

E mai napon az ország minden magyar érzelmű kegyetes lakója ünnepet ül, — egy bánatosan megható, de magasztos ünnepet.

*] E felolvastat, mely a nagy költő jellemzését bár az alkalomhoz képest csak föbb, de hű vonásukban adja, felolvastat szives volt lapunk számára átengedni.
Szerk.

Ma 25 éve annak, hogy a segesvári ütközet utolsó ágyudörgése elhangzott, s Lüders orosz tábornok idegen hordái Bemnek sokkalta kissébb s ez ideig győzhetlennek tartott seregét teljesen tönkre verték; ma 25 éve annak, hogy a leáldozó nap a fehér-egyházi cserjés hegyoldalon a legnagyobb magyar költőnek, a nemzet büszkeségének véres tetemére veté utolsó sugarait, melyből az életet félvad kozákok átkos vasa oltá ki.

25 év előtt ez iszonyu hír fekete szárnyakkal szállott végig a hazán, s bár megrázólag hatott, de mert akkor magát a hazát is siratni kelle, s mert sokan a csapás nagyságát elviselni nem bírván, a hihetlenséget vagy a bizonytalanságból származó reményt hívták segélyül, nem tölte be sulyával minden lelket; azonban ma, midőn a tények már történeti bizonyosságot értek s az idők változta szelidebb bánat kíséretében hívja elő a multak eseményeit, e napot teljesen 25 év előtti nagy áldozata, Petőfi emlékezetének szentelhetjük.

Habár eltagadhatlan tény, hogy az emberiség sorsát annak öntevékenysége határozza meg, de kétségtelen az is, hogy olykor-olykor megjelennek egyes nagy szellemek, sőt azoknak egész csoportozatai, kik mint az i az szép és jónak, mint az emberiség legmagasabb még csak ösztönszerűleg sejtett vagy még tán nem is sejtett eszményeinek kifejezői, irányokat jelölnek a népek elé.

Kik válságos korszakokban, midőn az idők méhében forrongó harcok vajudnak, mint villanszikrák pattannak ki az eszmékkel telített légkörből; mint ragyogó égi testek jelennek meg kortársaink ámuló tekintete előtt, azokat tevékenységre szólítják, nagy változások eljöttét hirdetik, s aztán ismét eltűnnek, a láthatáron csak fényök által leirt ívet hagyva maguk után, mely az utódokat tovább vezérelje a helyes ösvények felé . . .

Ily phönomen, ily lángszellem volt nálunk Petőfi, kit a nemzeti ujászületés és tetterő korszaka szült, s kit a nagy francia forradalom eszméi dajkáltak.

Nagy, s a hon határain messze tulterjedő nevét, mint

költő vivta ki, de megérdemli azt, mint a világszabadság egyik legelső bajnoka, s emellett mint a hazaszeretet páratlan példánya.

E három irányban mutatjuk be mink is emlékének hódolatunkat.

Mint költőnél mindenekelőtt azon megjelenése által kellett átalakító hatást kell méltányolnunk, mely hazai költészetünk történelmében új, hatalmas, úde korszakot alkotott.

Ugyanis habár e század harmadik tizedében a Kazinczi Ferencz s a nyelvújítók által kiművelt anyanyelv gazdag szépségeivel már a tökély meglehető s csaknem mai fokát érte el, s a jeleseknek egész hosszú sora úgy a prózában mint a költészetben nem csekély tekintélyt szerzett irodalmunknak, mindamelllett eltagadhatlan, hogy a negyvenes években a hanyatlás számos jelei mutatkoztak különösen az utóbbiban.

Hiányzott költőinknél ama tágabb világnézet, mely a képzelem végtelen ürében enged csapongani s tárgyául öleli az egész létező külvilágot.

Ezenkívül költészetünk nem is magából a nemzeti életforrásból fakadt, mert ez időszak sajtósági irányja a görög és római klasszikusok s az őket követő német költőkben kereste ideáljait, mestereit, megteremtve ez által az ugynevezett „classicizmust“ Ez azonban idegen virág maradt nálunk, melynek illatát a nép nem élvezheté s mely mihamar félreismerhetlen ellankadás felé vezetett.

Bizonyos beteges jellemvonása van ez irányzat termékeinek; maga a költészet szelleme figyelmen kívül hagyatott, s e helyett a merev forma lett az egyedüli cél; a „szép“ csupán elvont földfeletti eszményekben kerestetvén, csak az alanyi költészet talált művelőkre; s mindehez járult még, hogy a bírálatot a spanyol etiquette szabályokhoz hasonló irány vezeti ítélethozásaiban, mely éretlen kiskorúhoz illő finyással korlátolta körül a költői tevékenységet és választási szabadságot

Ily viszonyok között jelentek meg Arany, Tompa s

TÁRCZA.

Jó kis multság volt.

Jó kis multság volt. . . A bor mind
Finom, s az étel izletes;
Vacsora után tánczra kaptak
Mint az nagyon természetes.

Te, azaz, hogy a házkisasszony
Veré nekik a zongorát . . .
A piczi kéz már szinte zsiabdott
De ők csak járták hej tovább.

Járták s még annál dühösebben:
Egy két vidám gyermek leány;
Pár írnok, egy két hadnagyocska
S tisztes matróna egynéhány.

A kedv csapongott, csak te játsztál
És nem törődttél semmivel,
És föl se néztél, csak midőn egy
Sarkantyú megcsörrent közel.

Fölnéztél és a tánczolókat közt
Egy pont felé szállt mosolyod;
Egy gyorsan kicserélt mosoly csak
S a zongora gikszeret adott.

Parányi gikszer! nem is vette
Más észre a nagy zaj miatt;
De nekem mégis e gikszer
Egész a szivemig nyilalt.

DARMAY VIKTOR.

Vége az ebédnek.

— Beszély. Farkas Bertalantól. —

(Folytatás.)

Az ablakok be voltak függönyözve s a félhomályban kezemet előre nyujtva minden lépten attól tartottam, hogy valamibe ütközöm. Ferke csak tolt előre s közben folytonosan mondogatá.

— Gyere már no!

A mint így expediált beljebb, beljebb, finom puha női karhoz ért kezem, melyet (mint a macska, ha egeret fog) villogó szemekkel ragadtam meg. Jót állok érte, hogy mind a tiz ujjamnak ott maradt a helye.

Ferke olyat kaczagott, hogy majd megrepedt a fülem dobja.

De már erre valódi indignációra kellett volna fakadnom. Rettenetesen boszantott, ha valamiért kinevettek. Hanem most az egyszer félre tettem a bosszankodást s az előttem kétes körvonalban feltűnő csinos női alakot hirtelen lánggra lobbant vérem szikrázó hevében szilajul megöleltem.

— Ne! legyen miért kaczagnod! . . . Ferke még hangsabban kaczagott:

No már ezt nem bírtam sötétben megérteni. Odaugrottam az ablakhoz s a függönyt félrerántottam. Körültekintetem. Ferkén s rajtam kívül senkit sem tudtam fölfedezni a szobában. Ugy rémlett, mintha valami ruhát suhogni s az ajtót csöndesen becsapódni hallottam volna . . . Denique a puha női karnak, a hévvel átölelt alaknak se hire, se hamva!

„Az ördög üzi-é velem játékát? Ez a Ferke, s minden a mi velem itt történik: valóságos talány! . . .“

Ferke még mindig kaczagott.

Már ekkor minden béketüremem elhagyott. Megállottam Ferke előtt s magamat — a mennyire képes valék — ünnepeles állásba vágva s arcomra hidegvérü komolyságot erőltetve ekként nyilatkoztam:

főleg kitől az irányadó s leghatalmasabb lökés származott, Petőfi.

Gyorsan szüendő és szétterjedő dalaival a formák béklyóit mihamar szétördelte, a szépnek új korlátlanabb, az ember belvilága s a költészet örök törvényeinek inkább megfelelő fogalmát állítá fel, s költészetének nyelvét és jellemét magából a nemzeti ősforrásból kölcsönözvén, megveté alapjait egyrészt a tágabb költői szabadságnak, másrészt az ugynevezett népies iskolának.

Ő — miként Toldi Ferencz jellemzi — „származása és erkölcsénél, hajlamai és életénél fogva egészen a népé, költészete is, mely életével egy, egészen annak legében leledzik. Terepműveléssel, mély erkölcsi érzés mellett szilaj daczal és széles jó-kedvvel, de egyszersmind oly ősi gyermeteg kedélylyel, mely a conventionalis világ behatásai által meghódíthatatlan, s így annak kellő közepén is életével és költészetével a szabad természet kivételes fia.

[Vége következik.]

H i r e k.

* Petőfi halálának 25-ik évfordulóját a „s-a-ujhelyi ifjúsági kör“ is megünnepelte. A feledhetlen lánglelkű költő iránt a megemlékezés oly kedves adóját leróni, nem került el az ujhelyi ifjúság figyelmét, s bár az eszme kissé későn vilant meg, nem mulasztotta el az „ifjúsági kör“ a nagy név emlékeért örökké lángoló tisztelet és szeretet oltárára tehetősége szerinti csekély áldozatát összehordani s a dicsfényéből letekintő hallhatatlan nagy léleknek azt bemutatni. E célból az „ifjúsági kör“ tekintélyesebb számu tagja a kör saját helyiségében gyűlt össze. A jelenlevők száma az ünnepély iránt érdeklődő vendégekkel mintegy 50-re szaporodott. Legelőször a kör elnöke Borúth Elemér meleg szavakban tolmácsolá azt, mi az „ifjúsági kört“ jelen alkalommal összehozá. Ezután felzengült a jelenlevők ajkain a „szózat“, melynek öszhangzatos dallama mindnyájunk arczára ünnepies színt varázsolt. E közben Petőfi falon függő majdnem életnagyságu arczképe lelepleztetett. Majd Borúth Elemér elnök felolvasta a feledhetlen költő életrajzát, kinek változatokban oly gazdag élettörténetét min-

denki a legfeszültebb figyelemmel hallgatta. Utána Hornyay Kálmán sok figyelemmel s hatásosan irt tömör dolgozatban ecsetelte Petőfit, mint a legnagyobb magyar népköltőt, a világszabadság s az emberi jogok hirdetőjét és a hazafiság példányképét. Erre a kör több rendes tagjai szavaltak csupán Petőfőtől. Kocziba Jakab a „Jövendölés“, Farkas Bertalan „A hazáról“, Spilenberg Oszkár „Az utolsó alamizsna“, Hornyay Kálmán „A magyar ifjakhoz“, Borúth Elemér „Minek nevezzelek“ költeményeket szavalták el, melyek mindenike egy-egy gyöngyszem a magyar irodalomban, s melyek mindenike a halhatatlanság örökké zöld babériját méltán biztosította a lánglelkű férfunak, kinek szent emlékét, adja az ég! hogy az idő, a feledés vaskeze soha, de soha ki ne törülhesse egyetlen magyar szívéből sem, mi hogy nem is fog be következni hiszszük, s kötelességünk hinni — mindörökké!

* A Petőfi ünnepély alkalmával a nagy költő tervben lévő szobra alapjának növelésére, a jelenvoltak között adkozás folytán mintegy 30 frt. összeggyűlt össze.

* A jövő vasárnap délutánján az ujhelyi ifjúság által táncmulatsággal összekötött társas kirándulás rendeztetik a borsói erdőben, melyre a meghívók már szétküldettek.

A liszkai rabbi f. hó 28-án meghalt. Ezzel izraelita hitsorsosink orthodox része előtt igen sok van mondva; mert az elhunyt, felfogásuk szerint egy valódi szent volt s messze földön is a csodatévő hírében állt. Temetésére, tisztelőinek roppant száma sereglett össze mi nem kis hasznot hozott az éjszakkéleti vasutnak, daczára, hogy a hívők legnagyobb részének confortja a IV-ik osztálylyal is megelégedett.

A „sátoralja-ujhelyi önkéntes tüzoltó-egylet“ parancsnoksága felhívja az itteni szabómestereket: hogy amennyiben az „önkéntes tüzoltó-egylet“ működő tagjainak egyenruházatát helybeli iparosokkal kívánja elkészíttetni, e végett a vállalkozni kívánók jelentkezzenek. A minta-öltözet szombaton estve és egész vasárnap a tornacsarnok helyiségében lesz körszemlére kitéve.

Örvendetes dolog, ha városunkban a szakértők száma bármely téren is szaporodik. Közélebb Steffel Paulina mutatatta be nálunk szülésznői oklevelét, mit is ezennel köztudomásra hozunk az illetők érdekében. Lakása a főutcán özv. Somogyi Istvánné asszonyság házában van.

Egy három mázsás vadkan ejtetett el a mult szerdán, éjjeli 1 órakor a R.-Bányácska felé húzódo ujhelyi erdőszegben. A vadásztársaság tagjai közül, kik jobbára városunkbeliek vol-

— Mokány! ha még velem tovább is akarsz tréfát üzni, úgy a faképnél hagylak, hogy...

Valami igen nagyot akartam mondani, hanem hát sehogy sem jött nyelvemre.

Ferke olyan komoly lett egyszerre, mint kinek az árvíz vitte el szénáját. Már resteltem is a dolgot, hogy talán megharagudott.

Patvarba! dehogyan haragudott meg! Egész komolysággal széket tolt elő, leültetett, azután azt mondá: „Isten hozott!“ s azután megint kaczagott.

Vigye ördög! már bosszankodni sem tudtam. Kaczagó kedvében van, — gondolám majd elhagyja, ha megunja.

Végre elcsendesült.

— Hát igazán lakadalomra jöttél? szólt hozzám.

— Magad invitáltál — felelek. Hiszen tudtomra még eddig nem házasodtál meg.

— Azaz hogy nem rég építtettem biz én egy házat édes Mokányom, hanem hát...

— Házat építhetnél; de feleséget még nem vettél — vág-tam szavába.

— Eh! ne beszéljünk erről. Elég az hozzá, hogy látni akartalak. Holnap pedig — kelepelt széleseben — a szomszéd faluba ebédre fogunk menni.

— Kihez? — kérdezém kíváncsian.

— Dörgöni Dörgöndörge Orsolya ő nagyságához.

— A neve jó kacskaringós, ha az ebédje is olyan lesz: akkor nem maradunk éhen.

— Arról biztosíthatlak! Orsolyának születés-napja lesz. Ilyenkor ki szokott tenni magáért. Hanem még ez mind semmi: Gyönyörű két leánya van! Gyönyörű, barátom! Gyönyörű!...

— No már így becsülöm az eszedet Ferkém! hogy meg-hittál; még ha egy kissé elbolondítottál is. Hanem te — villant meg újra gyorsan az eszemben — én bejöttemkor valami nőt öleltem meg.

— Igen, barátom! — nevetett föl ismét Ferke — nem csalódom; csakugyan megölelted — a szobalányt.

E felvilágosítás sok ember illúzióján üthetett volna egy kis csorbát; de az enyimen nem. (megszokott véletlen volt ez nálam) sőt inkább Ferkével együtt vállvetve nevettem.

Mintha csak kiesínálta volna a kókier, hogy jókedvre hozzon...

Jó darabig elbeszélgettünk a mult időkről; míg végre Ferke jónak látta, a viszontlás öröme egyet kociztani is. Meg is tettük ezt. A jóféle visontaiból jól beizelintettünk, míg asztalra került a hatalmasan megpaprikázott alföldi gulyásos.

Pompás borkoresolya az a paprikás! De meg, ha soha nem lett volna is pompás! Tudtunk mi imi rettenetesen.

Addig iszogattunk, addig, hogy egyszersak megszólalt a kakas is, ami falun vagy tanyán azt jelenti: hogy éjfé van. Ekkor azután megölelve egymást hosszan, tartósan — lefeküdtünk. Ferke az egyik, én meg a másik ágyba.

Midőn reggel fölébredtünk, már akkor a nap oly magas-san volt, mint midőn azt szokták mondani: ráviradt mint a kövesdi farkasra.

Felöltöztünk, reggeliztünk, nyergeltünk s simile ad peleskei notarius, utnak eredtünk Csikiláp felé. Tíz óra tájban megérkezünk.

Máros Laczi barátom; nőtlen — mutatott be Ferke, ő nagyságának.

Orsolya ő nagysága kecses mosolylyal fogadott.

Én meg magamban azt gondoltam: hogy ő nagysága öz-vegy, én meg nőtlen vagyok; tán biz az a Ferke azért nyomta meg e szót bemutatásomkor oly erősen hogy: nőtlen. Hum!...

A vendégek szépen s nagy számmal kezdtek gyülekezni. Egy óra alatt legalább is harminczel szaporodott ismerőseim száma. Mindez egy csöppet sem volt kedvem ellen, hanem a Ferke által dicsőített gyönyörű két lányt csak mind hiába vártam.

Végre megérkeztek.

[Folytatása következik.]

tak a dicsőség Fekete Emilt érte, ki az óriás állatott két egymásutáni golyóval azon pillanatban teríté le, midőn az az erdőség melletti zabban lakmározott.

* A legénye-mihályi vasuti állomásnál alkalmazott Alberti nevű pénztárnok zilált pénzviszonyok miatt kedden éjjel szíven lötte magát. (Később jött tudomásunkra: hogy öngyilkosságát minden nyomósabb ok nélkül, delirikus állapotában hajtotta végre. Szerk.)

A részvét fájló érzetével vettük az alábbi gyászjelentést, mely Pilis Zsigmond megyénk egyik derék fiának elhunytáról értesít. Ha valaki, úgy ő bizonyára megérdemli: hogy melegen emlékezzünk felőle, ki emberi nemes kötelemét rövid pályafutása alatt, lehet mondani, az utolsó pontig betöltötte. Kik szívéhez közelebb állottak, érezték annak az önzés legkisebb salakjától ment áldásos melegét, míg viszont a közügyek sorompói között a bizalom által számára kimért körben úgy álta meg helyét mint előtte és utána vajmi kevesen! Pár év előtt — lehet talán politikai okok miatt — a családi élet rá nézve oly boldogító idylljébe huzódott vissza, hogy annak anyagi és szellemi emelkedésén munkáljon fáradatlanul. Azonban ezen nemes törekvése iránt nem volt kegyes az ég, s örömpoharába, fölserdült 19 éves derék fiának elvesztése fölötti fájdalomából került az első örömcsep s avval az első kumulatív hatásu méregadag is, mely hasonló ismételt fatalitások által növelve, lelkét, testét csakhamar összetörte: néhány hét előtt orvosa tanácsára nejevel, kinek egészsége a nagy csapásoktól szintén nem maradhatott érintetlenül, de gleichenbergi gyógyfürdőbe utazott, de mielőtt megkezdhetné volna gyógyrendszerét, az utazás fáradalmait által súlyosodott betegsége legott ágyba dönté, amelyből többé föl sem kelt. — A hü nő s legidősb leánygyermeké, a jó testvér Ferdinánd s a meleg keblü barát Payzos Jánosból állt a kis gyászoló környezet, mely koporsóját az ottani, s már anyai idegennek nyugtot adó kis temetőbe kikísérte. Legyen síri álma zavartalan, csöndes ott az idegen földben: családja, testvérei s barátinak fájdalmát pedig enyhítse ama részvét, melyet halála mindazoknál keltett, kik őt szerették és becsülték. — A gyászjelentés így szól:

Özvegy Pilis Zsigmondné szül. Papszász Jolán maga és gyermekei: valamint Pilis Lajos, Ferdinand, László mélyen megszorodott szívvel jelentik a leghűbb férj, a gyöngéd apa és szerető testvér Pilis Zsigmondnak a gleichenbergi gyógyfürdőben júliushó 20-án öt havi szenvedés után életének 49 s boldog házasságának 22-ik évében történt gyászos elhunytát. A boldogultnak földi maradványai július 22-én tétettek örök nyugalomra a helyét hitvallásnak szertartása szerint az ottani sírkertben. Áldás és emlékezet lebegjen a hü férj és apa, a jó barát és önzésteien hazafi hamvai felett!

A múlt héten Sárospatak határát jégverés érte, s ami ritkán szokott történni, esti 9 óra után. Alsó-hegyalján is garázdálkodott e pusztító elem s úgy Tálja mint Mád szőlőhegyeiséiben jelentékeny károkat okozott.

* Ugyan csak a múlt hét végén nagyszerű látványnak voltunk szemtanúi. Ugyanis csütörtökön déltájban a napot óriás, szivárvány-színeket játszó kör vette körül, mely tünemény, az u. n. napudvar, rövid időn esőt látszott ígérni, mi valóban kívánatos is lett légyen a heteken át tartó nagymérvű hőség és kétségbeejtő szárazság után: pénteken estefelé csakugyan kaptunk is kevés ideig tartó sebes esőt: éjjel pedig 12 óraker tartósabbat. Vasárnap este 11 óra tájban, csaknem folytonosan villámló terhes föllegek közeledtek a láthatár mindenik részéről, s éjjel körül ismét beköszöntött a várva-várt kedves vendég — az oly régóta nélkülözött eső.

Ügyvédi gyakornok — illetőleg irnokul ajánlkozik egy fiatal ember helyben vagy vidékre, sőt a lóidomításban is jártas lévén, valamely uraságnál lovászmesteri állomást is szívesen elfogad. Az illető érdekelteknek szerkesztőségünk bővebb felvilágosítással szolgál.

Nagy örökségről suttog a hír, mely Éles Bélát, gr. Andrassy Gyula zombori tisztartóját érte volna a hamburgok hazájában, Amerikában közelebb elhalt rokona után. Az összeg csak másfél millió dollár, melynek felvétele iránt — a jól értesültek szerint — konzulatusi uton már megis kerestetett az illető, sőt azt is mondják, hogy a szerencés hirt maga gr. Andrassy Gyula adta tudtára Élesnek s egyszersmind magát mindjárt fel is ajánlotta a gazdag örökös jövendőbeli tisztartójának.

A szomszéd megyékből.

Nagy-Kállóban f. h. 23-án Hofmann honvéd százados szíven lötte magát, az okok, melyek e lépésre vezették ismeretlenek. Ez már rövid pár hét alatt második öngyilkossági

eset Szabolcsban a honvédség köréből. Valóban vészt jóslók idők jelei.

A „Szabolcs” írja: Örömmel jelezhetjük, hogy megyénk majd minden jó nevű és híre írói és jelesebb kapacitásai sorakoztak lapunk körül. Határozottan kedvező körülmény, hogy megyénk intelligenciája úgy szellemileg mint anyagilag tetemes arányban járul lapunk érdekeinek előmozdításához“ sat. — Mi mi ilyen elismerő hangon nem beszélhetünk a „Zemplén”-ben Zemplénmegye szellemi és anyagi erőiről. Irányadó czikke ötödfél év lefolyása alatt alig kaptunk nehányat lapunk számára, sőt vidéki rövid értesítésekkel sem igen háborgatnak pedig igen sok tiszteletpéldányt küldünk szét mindenfelé. Igen aztán nem esuda, ha az eklézsia szegény marad, s évről-évre a pap maga harangozik.

Miskolczon ma tartatik meg azon ev. egyházkerületi gyűlés, mely az újabb időben oly szomorú hirre kapott nagy-rözei tót főgimnázium sorsa felett fog döntő határozatot hozni. A vizsgálatban eljáró egyházkerületi bizottság határozata javaslat, bizonyára nagy többséggel keresztül megy. A beteszített javaslat szerint, ezen pausziláv üzelmű főgimnázium minden létezési jog és alap elvonandó, s az az egyház javadalmainak használata és élvezetéből teljesen kizáratik.

Szatmártt, bizonyosan jezuisztikus befolyás következtében, egy csodaszörny, „Politikai katolikus kaszinó” alakult azonban alapszabályainak kormányilag leendő megerősítését ottani tanács nagyon helyesen nem vélemezze.

Ungvár város a szeptemberben tartandó hadi gyakorlatok idejére a Lőcsén állomásozó ezred zenekarát kapja meg az ungvári tisztikar kieszközlése folytán, mi bizonyára sok élvezetet fog nyújtani az ottani közönségnek.

Bereg megyében farkasok garázdálkodnak, közelebb egyik község határában éjjel megjelentek s három esiköt marczangoltak szét. A nyári évszakban ez sem mindennapi dolog.

Kassán Hein Sámuel nevű 6-ik huszárezredbeli örmester az ottani laktanyában revolverrel agyonlőtte magát. Szerencsétlen 6 lövést intézett maga ellen, s csakis a 6-odikkal volt rá nézve halálos, mely agyvelejébe fúródott. Szomorú tetének indokai a szerencsétlenül ütött kártyajátékban keresendők. — Ugyanonnét jelzik, hogy Engelmann Gyula ügyvéd, jelleme és kiváló jogi ismeretei folytán az ottani társadalmi körök kedveltjei közé tartozott, közelebb máj-bajban Karlsbadban elhunyt.

Kassán Korach joggyakornok egy vendéglőben kétszer lőtt dr. Grosz Ármán városuakbéli születésű jelenleg honornagygyűlést; az első csomóját találta. Ok erre az, hogy Grosz azt a lányt jegyző el, a kit Korach szeretett.

A gömöriek aug. hó 29-ére nagyszerű kirándulást terveznek az aggteleki világhírű baradlához. Igen szívesen láttatnak idegenek is és 5 frt. részvénydíjnak aug. 15-ig (Marton Jánoshoz Rosnyón) beküldésével tagokká válnak s minden ellátásban s ünnepélyességben részesülni fognak.

Tisza Lökön e hó 17-én nagy tűz volt; a ref. templom is leégett.

A bikszádi fürdőben aug. 15-én bál fog tartatni.

Nyilt-tér.

(E rovatban közöttekért a beküldők felelősek).

Markovics Antal mint a s.-a.-ujhelyi polg. takarékpénztár és hitel-egylet igazgatója kérelmére ezen intézetnél lévő, s arany, ezüstneműek, ékszerök és értékpapirokból álló ingó zálogtárgyak elárvereltetésére határidőül 1874. évi aug. hó 6-ik napjának délutáni 3 órája S.-a.-Ujhelybe az érdekeltek intézet helyiségébe kitűzetik, mely alkalommal a kértékes zálogtárgyak becsáron alul is eladatnak.

Ochváry Béla,
bírói kiküldött.

Felhívás. A volt zemplénmegyei takarékpénztár részéről f. évi augusztus 2-ik napján d. u. 3 óraker a s.-a.-ujhelyi takarékpénztár helyiségében tartandó rendkívüli közgyűlésre a részvényes tagok ezennel meghívotnak.

Tárgy: az intézeti pénztárnok elleni kártérítés iránti határozathozatal.

Kelt Sátoralja-Ujhelyben, július 4-én 1874.

Mezőssy Menyhért.

mint a leszámítoló bizottság elnöke.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

BORÚTH ELEMÉR.

Nyomatott a „Zemplén” könyvnyomdájában S.-a.-Ujhelyben.

S.-a.-Uj

Előfize

Egész évre

Félévre

Negyedévre

Bérmente

csak isme

fogadt

A kézirat

nak

A nyilt-té

két hasábo

dija

A sátoral

25-ik évfo

S ha

jával fogl

sét annak

alatt képe

s a „legn

hogy mint

az egész k

ket s röké

darát,“ k

nép sereg

midőn rö

nézett ut

Dala

geit feltu

rendelkez

egyenesei

és eredeti

kelle jutu

szelid érz

vuak forr

hibái elle

a szerelet

Igaz

számosan

kisérlek

csak nem

hozzá nyu

tamadása

minden er

és hiányo

a napfolto

S ha